

ВЕСТНИКЪ на РЕКЛАМАТА

Седмичен вестникъ — Органъ на рекламата. за ефтино и бързо рекламиране.

1 брой 1 левъ.

Редакторъ-Стопанинъ: **Ив. Бакаловъ**.Изпраща се безплатно
всѣка седмица.

ХРОНИКА

Повече почтеностъ! Заинтересуванни лица и до днесъ не преставатъ да интригуватъ по адресъ на нашия вестникъ, че билъ органъ на тѣзи или онѣзи. Ние не желаеме да занимаваме обществото съ постоянни обяснения по този въпросъ, защото още отъ първия брой заявихме, че издаваме единъ рекламнъ вестникъ, нѣщо въ което и малограмотни хора сж могли да се убедятъ отъ излѣзлитъ до сега броеве. Явно е, следователно, че подобна интрига могатъ да измислятъ само хора, които или не сж достатъчно здрави та халюциниратъ или сж формални простаки, за да мислятъ че нѣкой ще може да имъ върва. Каква може да е тѣхната цѣль тогава? Отговаряме: желае се отъ тѣхъ нашия вестникъ да спре, за да могатъ да се изтрѣгватъ следъ туй отъ търговцитъ по 1'50 лв. кв. см. за обявления и отъ държавнитъ учреждения по 1 лв. на дума, докато нашия вестникъ публикува търговски обяви по 60 ст. кв. см. и държавни по 50 ст. на думи. Явно, нашата ефтина тарифа дава възможностъ на всички да рекламиратъ, ние имаме твърде много обяви, което трѣбва да не се харесва на заинтересовани лица.

Но, пуска се и друга интрига: че нашия вестникъ не билъ разпространенъ. Тѣзи, които плахо шушатъ по кюшетата горното, нека бждатъ запитани: 1. Има ли село въ Плѣвѣнска околия, въ което да не се получава нашия вестникъ и да не е изложено на видно мѣсто до получаване новия брой? Не се ли получава вестника ни и въ Тетевенъ, Луковитъ, Ловечъ, Троянъ, Никополъ, Червенъ брѣгъ, Койнаре, Александрово, Летница, Телишъ и пр?

2. Не е ли вѣрно, че всички видни фирми въ града: банки, търговци, занаятчий и пр. получаватъ вестника ни, а въ локалитъ има по 10—15 екземпляра?

Повече нѣма да запитваме, нито да отговаряме, защото самото общество дава заслужена преценка на горнитъ интриги и разбира защо се пускатъ. Ние заявяваме, че продължаваме и за напредъ да приемаме публикации съ 50 на сто по ефтино отъ другитъ вестници. Имате ли смѣтка тогава? Имате! — защото искаме да услужимъ на обществото, безъ да трупаме капитали, а само съ честенъ трудъ да изкараме своята прехрана, като полезни членове на обществото.

**

Бѣхме приключили вестника си, когато въ брой 40 на „Северно ехо“ прочетехме въ хрониката едно антрифиле подъ заглавие: „За единъ тъменъ дружбаши герой“ гдето съ единъ езикъ, достоенъ за светлото пловдивско минало на автора му, се хвърлятъ гаменски мръсотии по нашъ адресъ. Цѣльта на „Сев. ехо“ е явна.

Въ България обаче има сжмилуша, ще се обърнемъ къмъ тѣхъ и той ще си получи заслуженото. На обществото заявяваме, че антрифилето е изцело клеветническо и измислено. До като нашия редакторъ **Ив. Бакаловъ** работеше въ „Сев. ехо“, той бѣше добъръ за редактора му. Сега вече той е изнудвачъ и тъменъ герой, вѣроятно, защото носи тъмни очилъ, а редактора на „С. ехо“ носи светло палто.

На 14 м. месецъ е произведена ревизия отъ мѣстнитъ санитарни власти на новооткриващата се аптека, на Димитър Д. Козановъ, отъ гр. Плѣвѣнъ, находяща се на жгжла на улица „Александаровска“, (подъ зданието на хотелъ „Континенталъ“). Комисията е намѣрила всичко въ изправностъ, съгласно санитарния законъ и правилника за управлението на частнитъ аптеки и е съставила за това нужния протоколъ, който е утвърденъ отъ В. М. Съветъ.

Аптеката е открита и започна да функционира.

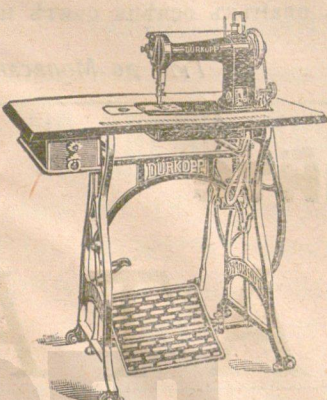
Споредъ последни сведения горитъ въ България възлизатъ на 38,812,649 декара. Отъ тѣхъ 8'5 милиона или 29 19 на сто държавни; 15 милиона или 52 63 на сто общински, и 52 мил. училищни, църковни и частни гори.

Отъ 15 т. м. Акцизното управление почва да издава патенти за първото полугодие на 1925 г., за питейнопроизводство, за тютюнъ, за захарни издѣлия по акциза и общинския налогъ, на лимонадовитъ фабрики по общинския налогъ и маслобойнитъ.

Дадения новъ срокъ за обгжване данъка върху общия доходъ предъ контролната комисия за фин. 1923/1924 год., изтича на 6 декемврий включително.

ПЕТЪРЪ Д. ПОПОВЪ — ПЛѢВЕНЪ

Складъ на шевнитъ машини „ДЮРКОПЪ“ и плетачни „ДИАМАНТЪ“

„ДЮРКОПЪ“

шие тихо и бродира превъзходно!
„Дюркопъ“ има специаленъ апаратъ за бродерия, безъ да се махатъ жбигитъ.
„Дюркопъ“ е съ съчмени лагери и апаратъ за подравняване на краката.
„Дюркопъ“ е най-гарантираната шевна машина.

Нейнитъ поправки сж винаги безплатни!

„ДИАМАНТЪ“, — това е царицата на плетачнитъ машини, здрави — дълготрайни!

Поправямъ стари и нови плетачни машини — всѣкакъвъ видъ и разполагамъ съ разни видове части. 1—3

ХУДОЖЕСТВЕНО УВЕЛИЧЕНИ ПОРТРЕТИ

се изработватъ съ новоизобретения фотограф. апаратъ

„АЕРОГРАФЪ“

Ангажирани сж за помощници опитни западни художници.

ИЗЯЩНА ЧИСТОТА И БЪРЗА ИЗРАБОТКА — УМѢРЕНИ ЦЕНИ.

ЗАБЕЛЕЖКА: Пазете се отъ пѣтници (агенти), които нѣматъ нужното пълно-мощно отъ менъ, което е гаранция за хубавата и наврѣмenna работа.

Ч. МЕЗАНЪ — ПЛѢВЕНЪ.

ПО-ТРАЙНИ И ЛУКСОЗНИ ОТЪ АНГЛО-ШВЕДСКИТЪ ГАЛОШИ

„ЛЪВЪ“

нѣма, 200 и 250 лв. чифта! Тѣ сж гарантирана марка, която е извѣстна на цѣлъ свѣтъ. Намиратъ се за продажъ при **БЛАЖО М. ХАДЖИЕВЪ**, до фабрика Бакаловъ и магазинъ „Астра“ (до дрогерия „Хигия“) — Плѣвѣнъ.

Продава се $\frac{1}{3}$ частъ

отъ 3 кжши и 8 дюкяна всички въ центъра на града ул. „Александаровска“, съ годишенъ доходъ 206,000 лева, една кжша и единъ дюкянъ на разположение на купувача.

Споразумение при: **БАНКО АТ. БАНКОВЪ**.

4-а ПЪХ. ПЛѢВЕНСКА НА Н. В. ДРУЖИНА.

ОБЯВЛЕНИЕ № 1398

Щаба на 4-а пех. Плѣвѣнска на Н. В. дружина, известява на интересующитъ се, че на 10 декемврий 1924 година, отъ 9 до 11 часа предъ обѣдъ въ канцеларията на Плѣвѣнското Окржно Финансово управление ще се произведе търгъ по доброволно съгласие, за доставката на долупоменатитъ хранителни и освѣтлителни материали, нуждни за дружината, а именно:

1000 кгр. свинско месо на приблиз. стойностъ 25,000 лв.
2000 кгр. трици за градския добитѣкъ пр. ст. 6,000 „
1200 литри газъ на приблиз. стойностъ 9,600 „

Конкурентитъ да се съобразяватъ съ закона за бюджета, отчетността, предприятията и правилника за прилагането му.

Залогъ за правоучастие въ търга е 8% отъ приблизителната стойностъ на предприятието въ банковъ удостоверение.

Поемнитъ условия и другитъ книжа могатъ да се видятъ всѣки присѣственъ день въ щаба на дружината (домакинско отдѣление), а въ деня на търга въ финансовото управление.

Доставката ще става франко казармата на дружината.
Гр. Плѣвѣнъ, 22 XI 1924 г.

Отъ Щаба на дружината.

ОБЯВЛЕНИЕ № 3103. Обявявамъ, че на 9 декември 1924 г. ще продавамъ въ с. Мар. Тръстеникъ на публиченъ търгъ следующия длъжниковъ движимъ имотъ: 630 литри вино за 3980 лв. и една купа сѣно за 6000 лв. Горния имотъ принадлежи на Д. Петровъ и др. отъ с. Мар. Тръстеникъ, продава се по взискането на А. Апостоловъ, ходатай отъ гр. Плѣвѣнъ. Желаящитъ да участвуватъ въ тая продажъ, трѣбва да се явятъ въ казания день, чакъ въ 9 преди обѣдъ, да наддаватъ.
Гр. Плѣвѣнъ, 9 XII 1924 г.

II Сждебенъ приставъ: **М. Марчевъ**.
Кооперативна печатница „Изгрѣвъ“ — Плевенъ.

ТЕАТЪРЪ „ОДЕОНЪ“ НА 6 И 7 ТОГО Ординареца

Споредъ разказа на ГЮИ де МОПАСАНЪ

въ главната роля:

Наталия Кованко.

„Азъ влезохъ въ литературния животъ като метеоръ, и ще излѣза отъ него като молния“—съ тия думи самия Мопасанъ се е характеризиралъ въ последното си свидѣние съ поета ЖОЗЕ МАРИЯ ХЕРЕДИЯ, и съ тѣхъ, безъ да се гледа на тѣхната болезнена тържественостъ, резюмира много точно своята кѣса,—едва десетъ годишна дейностъ на писателъ, който съ плодовитостъ на майсторъ, твори стихове, новели, романи и пѣтни спомени, за да загине, преждевременно въ бездната на безумието и смъртта.

Съ безукорна, по точностъ, краткостъ и ясностъ форма специална на неговия разказъ, той изведнажъ посочва характерната подробностъ, типичната особеностъ, които опрѣдѣлятъ и резюмиратъ човѣка. Тая му вродена сватливостъ го прави да нѣма равенъ на себе си въ това отношение.

Рисуващъ живота въ интимнитѣ му гѣнки на човѣшката душа, за това нѣкой го наричатъ ценикъ, — той веднага въвежда своитѣ герои въ реда на събитията, завързва борбата, която и той самия, заедно съ читателя слѣди съ ясно несмущение, защото винаги изпитва дълбока жалостъ къмъ жертвитѣ на социалната лъжа, моралъ и тѣхнитѣ безименни мъченици. Отъ всички свои съврѣменици, само той е съдѣл и отсѣдилъ безвъзвратно човѣчеството.

КИНОТО, което носи на свѣта новата възможностъ за единение на човѣчеството ни поднася една чудна реализация на единъ отъ неговитѣ хубави разкази: „ОРДИНАРЕЦЪ“ въ главната роля НАТАЛИЯ КОВАНКО, позната на всички ни отъ ЖАНЪ Д'АГРЕВЪ, „ПЪСЕНЬ НА ТЪРЖЕСТВУЮЩАТА ЛЮБОВЬ“ и др.

Съдържанието на тази разказъ е следното:

„Това се продължи около два мѣсеца. Ние имаме довѣрието въ него, тъй както и Вие сжщо.“

„Но татко, ето какво стана. Единъ день въ сжщия островъ, кждето бѣхъ отишла, но сама този път, на мѣстото азъ намѣрихъ не любовника си, е Вашия ординарецъ. Този човѣкъ ме чакаше. Той ми заяви, че ще ни издаде и ще Ви покаже всички писма откраднати и запазени отъ него, ако не удовлетворя желанията му.“

„Ние сме тъй слаби, ние другитѣ, и губимъ разсѣдка си много повече отъ Васъ. И после, когато човѣкъ е падналъ веднажъ, той пада лесно по-надолу и по-надолу. Знаехъ ли азъ какво правехъ? Азъ разбирахъ само, че единъ отъ Васъ двамата и азъ ще умремъ—и азъ се отдадохъ на този грубиянинъ...“

„Вие виждате, татко, че азъ не се стремя да се извинявамъ.“

„После, после—после, това което съ ужасъ предугадахъ, дойде: той ме вземаше когато поискваше, като ме заплашваше. Той ми стана сжщо тъй любовникъ, като другиятъ, всѣкога разполагайки съ мене. Не е ли отвратително това? И какво наказание, татко!“

„Тогава азъ си казахъ: „Трѣбва да умра“. Жива азъ не бихъ могла да Ви призная едно подобно престѣпление. Мъртва само азъ бихъ се осмелила за това. Азъ не можехъ да не умра, нищо не ми оставаше вече, азъ бѣхъ много измърсена. Азъ не можехъ повече да обичамъ, нито да бжда обичана. Струваше ми се, че измърсявамъ всичко до което се докоснѣхъ.“

„И ето, следъ единъ часъ ще отида да се къпя и нѣма да се върна вече.“

„Това писмо, писано на Васъ, ще бжде сжщо изпратено и до моя любовникъ. Той ще го получи следъ смъртта ми. И двамата ще го четете следъ като се завърнете отъ гробищата.“

„Сбогомъ, татко, азъ нѣмамъ нищо повече да Ви кажа. Направете това, което желаете и ми простете.“

„Полковника потри покритото си съ потъ чело. Неговото хладнокрѣвие отъ бойнитѣ дни, го облада изведнажъ. Той позвъни. Единъ слуга се показва.“

— Изпратете ми Филипа, каза полковника. После полуотвори чекмеджето на масата си.

Малко следъ това влезе единъ снаженъ войникъ съ червеникави мустаци, дяволитъ изразъ на лицето и съ очи—примигващи и скрити.

Полковника го загледа право въ очитѣ:

— Ти ще ми съобщишъ какъ се казваше любовника на жена ми!

— Но, господинъ полковникъ...

Офицера взе револвера и отмахна предпазителя.

— Хайде, бързо, ти знаешъ, че не се шегувамъ никога.

Е добре!... господинъ полковникъ това... това е капитанъ Сенъ-Албертъ...

Едва що проговори той това име, единъ пламъкъ ослѣпи очитѣ му и той се катурна съ пробито чело на пода.

Гюи де Мопасанъ.

Гробището пълно съ офицери, приличаше на цѣфнало поле. Погребваха жената на полковникъ Лимузенъ. Кжпейки се, тя се удави преди два дни.

Всичко бѣше свършено и ковчегъ положенъ, но полковника, придържанъ отъ двама офицери, стоеше правъ надъ ямата, въ дѣното на която той все още можеше да види единия край на полузасипания ковчегъ, въ който на веки бѣше скрито разложено вече тѣло на неговата млада жена. Това беше единъ съвсемъ старъ човѣкъ, съ побѣлѣли мустаци, който се бѣ оженилъ преди три години за дъщерята на единъ свой другаръ, осиротела следъ смъртта на баща си.

Когато полковника, следъ завършането си отъ гробището отвори вратата на своя кабинетъ, върху работната си маса виде едно писмо. Разглеждайки го по-внимателно, той биде обзетъ отъ очудване и скръбъ като позна почерка на покойната си жена. Писмото носеше печатъ съ дата на сжщия день. Той бързо разкдса плика и зачете:

„Татко, — позволете ми да Ви наричамъ още „татко“, като нѣкога, — когато получите това писмо азъ ще бжда вече мъртва и погребана. Тогава, може би, ще смогнете да ми простите. Азъ не искамъ да Ви разчувствамъ, нито пъкъ да умаловажа моя грѣхъ. Азъ искамъ само да кажа, съ всичката иекреностъ на една жена, която отива да се самоубие,—да кажа цѣлата истина.“

„Когато Вие се оженихте за менъ отъ милосърдие, азъ Ви се отдадохъ отъ признателностъ, като Ви бѣхъ обикнала вече съ цѣлото си сърдце на малко момиче. Азъ Ви обикнахъ тъй както обичахъ баща си и единъ день, сѣдѣйки върху коленете Ви, когато ме целувахте, азъ Ви нарекохъ „татко“ — неволно, противъ волята си. Наистина Вие бѣхте за менъ единъ баща, единъ грижливъ истински баща.“

„Ние дойдохме въ този градъ и — простете ми татко — азъ станахъ любовница. О! азъ се борихъ дълго време, почти две години, запомнете добре — две години и най-подиръ азъ се решихъ, азъ станахъ способна, — азъ станахъ една загубена жена.“

„Татко, не търсете кой и той и не му отмжцавайте! Той направи това, което всѣки на негово мѣсто би направилъ и после, азъ съмъ сигурна, че и той ме обичаше отъ все сърдце.“

„Но чуйте—единъ день ние имаме среща въ L'île des Bécasses; знаете ли го малкия островъ до мелницата? Тѣмко що бѣхме се срещнали, клонитѣ се разтвориха и ние забелѣзахме Филипа, Вашия ординарецъ, който ни бѣ изненадалъ. Азъ помислихъ, че сме загубени и уплашена извикахъ; тогава той — моя приятель—ми каза: Вървете си отъ другата страна, и се успокойте, мила, — оставете ме самъ съ този човѣкъ.“

„Единъ часъ следъ това, Филипъ ми говореше съ нискъ гласъ: „Азъ съмъ на заповедитѣ на госпожата, ако тя има нѣкое писмо да занеса“... Тогава азъ разбрахъ, че той се е продалъ, и че моя приятель го бѣше купилъ.“

„Азъ наистина му давахъ писма — всичкитѣ си писма до него — той ги предаваше и ми донасяше отговоритѣ.“

Варъ! Прѣсна на буци варъ, ще намѣритѣ само въ двата дюкяна на Хр. Г. Варджиевъ: едина е срещу Гор. Плѣв. църква, а другия срещу хотелъ „Македония“, 1—2

Внимание! Малинови сиропи отъ прочутитѣ берковски фабрики, се намиратъ само въ хотелъ „Македония“—Плѣвенъ. 1—2

За идващитѣ въ Плѣвенъ. Само въ „Хотелъ Македония“ ще намѣрите чисти легла, икономическа кухня и всички удобства за идващитѣ съ добитъкъ. 1—2

Поправки на вехти шапки най-модерни фасони, пре-фасонирвамъ и съ нужнитѣ обазовки. Цени много износни.

Панчо Димитровъ (задъ Окр. затворъ).

Очаквайте ВОЙНАТА

Най-хубавата кино-епопея отъ общо-европейската война.

„Одеонъ“.